

на любимиятъ му български народъ, е гърцкото духовенство, както и наистина бѣ, сръщо което той се опълчилъ още отъ младитѣ си години, и за което си опълчение самъ е пострадалъ отъ гърцкитѣ владици твърдѣ много. И бори се, несчастний Славейковъ, и съ живо слово, и съ перо, сръщо народнитѣ врагове, дори до самопожертвувание; но той бѣ честитъ да види осъществень своятъ единичень идеалъ — *въстановението на независимостта на Българската Църква*. Но не само това, той бѣ честитъ да дочака да види и това, което не се е надѣвалъ; *освобождението на България*, при което освобождение въ първитѣ години, когато младото ни Княжество толкова много се нуждаеше отъ просвѣтени хора, покойния му послужи и като Народень Прѣдставителъ, че и като министръ. А това не е малко животъ: да прѣживѣешъ да видишъ, едно слѣдъ друго, духовното си и политическо освобождение, за човѣкъ желающъ отъ сърце и душа благоденствието на отечеството си, това не е малка утѣха, не е малко щастие. А покойния всички тия прѣживи: той видя да въстѣржествува правдата надъ беззаконитѣ, просвѣщението надъ невѣжеството, свободата надъ тиранията и, навѣрно, при всички тия блаженни въспоменания, толкова драги за единъ съучастникъ въ всички на родни подвиги, при послѣднитѣ си дни, когато е билъ въ себѣ си, неговитѣ очи сж се изпълнели съ радостни слъзи, и съ благодарение е произнесълъ думитѣ: „ниинѣ отпущаеше раба твоего Владико яко видѣста очи мой спасение твое.“ Вѣчна му память.

Но нека поговоримъ по прѣдполагаемиятъ му юбилей. А какъ ставатъ по насъ юбилентѣ?